

Tadeusz Bołoz (1910-1992) - artysta malarz, nauczyciel języka polskiego i kreślarstwa Państwowej Szkoły Przemysłu Drzewnego, organizator teatru amatorskiego w Hajnówce. Pomysłodawca i wieloletni komisarz hajnowskich plenerów rzeźbiarskich, współtwórca a późniejszy prezes Związku Polskich Artystów Plastyków w Białymstoku. organizator Liceum Plastycznego w Białymstoku, społecznik i dusza towarzystwa białostockiego środowiska artystycznego.

Tadeusz Bołoz urodził się w Nowym Targu, zmarł w Białymstoku, został pochowany na cmentarzu katolickim w Hajnówce. W Nowym Targu skończył szkołę podstawową i gimnazjum. Podjął studia na wydziale filozoficznym Uniwersytetu Jagiellońskiego. Niebawem zrezygnował z dalszej nauki a zdecydowały o tym względy rodzinne. W 1927 roku jego ojciec, który był doskonałym snycerzem, podjął pracę w Hajnówce, jako instruktor nauki zawodu w tutejszej szkole drzewnej. Hajnówka za sprawą rozwijających się tu zakładów drzewnych, była prężnie rozwijającym się miasteczkiem. Tadeusz początkowo przyjeżdżał do rodziców na wakacje, niebawem zamieszkał w Hajnówce. Podjął studia w Wilnie, na wydziale sztuk pięknych Uniwersytetu Stefana Batorego. Tadeusz Bołoz, był wyróżniającym się studentem i ulubieńcem Ludomira Sleńdzińskiego - znakomitego malarza i rzeźbiarza. Po ukończeniu studiów w Wilnie, odbył roczny staż w Baranowiczach w liceum i gimnazjum. Zajmował się grafiką użytkową, projektowaniem wnętrz, wystaw i organizowaniem szkolnego teatryku kukiełkowego. Tam zastała go wojna. Z końcem 1939 roku powrócił do rodziców do Hajnówki. rozpoczął pracę w tutejszym gimnazjum, jako nauczyciel rysunku, kreślarstwa i geografii. Zorganizował tu teatr szkolny. Jego uczniem i zarazem członkiem zespołu teatralnego był Stefan Treugutt. Kiedy nastąpiła okupacja niemiecka zamknięto szkoły i wszystkie placówki kulturalne. Podczas okupacji niemieckiej pracował razem z ojcem Franciszkiem, w biurze projektowym jako kreślarz, potem w zakładach drzewnych. Wraz z bratem Marianem, uciekli do Siemiatycz, potem dostali się do Warszawy, w stolicy zastało ich powstanie – obaj bracia, już z żonami wyjechali do Nowego Targu. Po roku pobytu na Podhalu, po wojnie osiedlił się w Białymstoku. Pracował jako nauczyciel akademicki w Szkole Sztuk Pięknych, jako wykładowca i dyrektor w Liceum Sztuk Plastycznych. Przez pewien okres był referentem plastyki w Wydziale Kultury i Sztuki Urzędu Wojewódzkiego. Jesienią 1945 roku jako jeden z organizatorów uczestniczył w wystawie artystów plastyków miasta Białegostoku. Organizował oddział Związku Polskich Artystów Plastyków, którego był potem wieloletnim prezesem. Wierny swym teatralnym zainteresowaniom pracował w miejscowym teatrze jako scenograf. W roku 1947 gdy powstał Teatr Węgierki był współprojektantem wystroju jego wnętrza, jednocześnie współpracował z teatrem lalek, dla którego projektował scenografię i lalki. W początkach lat pięćdziesiątych pracował w delegaturze "Cepeli" jako kierownik nadzoru artystycznego. Tadeusz Bołoz z wielką pasją poświęcał się pracy społecznej. Ponad 10 lat kierował pracami Nauczycielskiego Ogniska Plastycznego. Będąc prezesem Zarządu Związku Polskich Artystów Plastyków w roku 1965 roku był współorganizatorem pierwszego pleneru malarskiego w Białowieży, które na stałe weszły do kalendarza Ministerstwa Kultury i Sztuki. Od 1970 roku przez pięć kolejnych lat był komisarzem pleneru rzeźbiarskiego w Hajnówce. W 1971 r. zapoczątkował i zorganizował pierwszy plener meblarski. W tym samym roku w Lewkowie Starym z jego inicjatywy odbył się jedyny plener ceramiczny. Zasłużył się dla naszego regionu jako pełen pomysłów i inicjatyw organizator powojennego życia artystycznego. Ceniony malarz, czynny w życiu artystycznym i towarzyskim do ostatnich chwil życia. Zmarł w styczniu 1992 roku, pochowany na cmentarzu katolickim w Hajnówce. Portrety hajnowian, pastele Puszczy Białowieskiej i Hajnówki namalowane przez Tadeusza Bołozę znajdują się w kolekcjach prywatnych i zbiorach Muzeum Okręgowego w Białymstoku.